

DIE IV. JUNII

IN FESTO

S. FRANCISCI CARACCILO,

Confessoris, et Congregat. Cleric. Regular. Minor. Fundatoris.

DUPLIX.

Omnia de Comm. Confessor. non Pontif. præter ea quæ sequuntur.

ORATIO

Deus, qui beatum Franciscum novi Ordinis Institutorem orandi studio, et poenitentiae amore decorasti; da famulis tuis in ejus imitatione ita proficere, ut semper orantes, et corpus in servitutem redigentes ad coelestem gloriam pervenire mereantur. Per Dominum nostrum, &c.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio IV.

Franciscus, dictus antea Ascanius, ex nobili familia Caracciolo in oppido sanctae Mariae de Villa in Aprutio ortus, a primis annis eximio enituit pietatis cultu. Adolescens graviter ægrôtans statuit sese prorsus Dei, proximique mancipare servitio. Neapolim profectus, Sacerdotio initiatus, sacroque adscriptus sodalitati, contemplationi, lucrandisque animabus se totum devovit, ac extremo supplicio damnatis hortatorem se præbuit assiduum. Contigit autem, ut epistolium, alteri destinatum, ei per errorem recderetur, quo a piissimis viris Joanne Augustino Adorno, et Fabricio Carac-

ciolo ad novi Religiosi Instituti foundationem vocabatur: rei novitate captus, et divinæ voluntatis demiratus consilia, á lacri ánimo sese illis adjunxit. Cōditis autem in Camaldulénsium eremo, quo secésserant, novi Ordinis légibus, inde Rómam simul profécti, confirmationem á Sixto V. impetrárunť, qui eosdem Clericos Reguláres Minóres appellári vóluit, áddito ad tria consuéta alteró de non ambiéndis dignitatibus voto. Tu autem, &

Rz. Honéstum, &c.

Lectio V.

Solemni emissá professione, ob singularem ejus in Divum Franciscum Assisínatem cultum Francisci nomen assumpsit. Adorno biennio post vita functo, ipse toti Religioni, quamquam invitus præficitur, quo in munere virtutum omnium præclara præbuit

exémpla. Instituti amplificándi studiosissimus, id assiduis orationibus, lacrymis, et jugi córporis maceratione enixé á Deo postulabat. Quamóbrem tertio in Hispaniam se contulit peregrini habitu indutus, victumque ostiatim mendicans. In itinere aspérrima quæque perpéssus, Omnipoténtis auxiliúm mirum in modum expertus, navim, quam conscenderrat ab imminénti naufragio orationis præsidio servavit incólumem. Ut in regnis illis voti compos fieret plúrimum laboravit, sed ejus sanctitatis fama prælucente, amplissimaque catholicorum regum Philippi Secundi, et Philippi Tertii munificentia, adversariorum conatibus singulari ánimo fortitudine superatis, plura sui Ordinis domicilia fundavit: quod pari eventu per Italiam præstitit. Tu autem, &c.

R. Amavit eum, &c.

Lectio VI.

Humilitate ádeo excélluit ut Romam veniens in pauperum hospitió receptus se leproso sociáverit, et ecclesiasticas dignitatès á Paulo V. sibi oblatas constantissime recusáverit. Illibatam perpetuo servavit virginitatem, effrontesque mulieres ejus castimóniæ insidiantes Christo lucrificit. Erga divinissimum Eucharistiæ mysterium ardenti æstuans amore, noctes penè integras in ejus adoratione insomnes ducebat, quod piúm exercitium veluti sui Ordinis tesseram in eo perpetuo servandum constituit. Deiparæ Virginis cultum impensè fovit. In proximum eximia exarsit charitate. Prophetiæ dono, et cordium scrutatione ditatus fuit. Quadragesimum quartum ætatis suæ annum

(3)

agens, dum in sacra Laurentiana Aede in oratione persisteret, sibi vitæ finem imminere cognovit. Aprutium statim deflexit, et Agnoni apud alúmnos S. Philippi Neri lethali febre correptus, Sacramentis Ecclesiæ devotissime susceptis, pridie nonas junii anni millesimisexcentésimi octavi in pervigilio festi Corporis Christi placidissime obdormivit in Domino. Sacrum ejus corpus Neapolim delatum in Ecclesia sanctæ Mariæ Majoris, ubi prima sui Ordinis jecerat fundamenta, honorifice conditum fuit. Eum postea miraculis clarum Clemens Decimus Quartus Pontifex Máximus solemniter inter beatos: Pius veró Septimus Pontifex Máximus novis fulgentem signis anno millesimo octingentésimo septimo Sanctorum albo adscripsit. Tu autem, &c.

R. Iste homo, &c.

DECRETUM

URBIS, ET ORBIS.

Enixe supplicantibus Ssmo. Domino nostro Pio VII. Pont. Max. tam Emis. et Rmis. DD. Cardinalibus Caracciolo Ponente Cause Canonizationis S. Francisci Caracciolo, Fundatoris Ordinis Clericorum Regularium Minorum, et Galleffi ejusdem Ordinis Protectore, quam Praeposito Generali cum Generalibus Consultoribus ipsius Ordinis pro extensione ad Ecclesiam universalem officii cum missa supramemorati S. Francisci Caracciolo; Sanctitas sua, me infrascripto Secretario referente, precibus hujusmodi benigne annuens, officium ipsum cum missa de Communi Confessor. non Pontific. primo loco, cum lectionibus primi Nocturni de Scriptura occurrente, ac oratione, et lectionibus secundi Nocturni propriis jam pro dicto Ordine approbatis, et iterum ab Emo. et Rmo. D. Cardinale de Somalia ipsius Sanctitatis suae in Urbe Vicario; Sacrorumque Rituum Congregationi Praefecto cum R. P. D. Hieronymo Neapolitano Fidei Promotore, quodam novae additiones, revisis, ritu dupl. min. quotannis in die 4 mensis junii ab omnibus tam de Clero Seculari, quam Regularibus utriusque sexus, qui in Ecclesia universali, ad Horas canonicas tenentur, recitari praecipit. Die 5 augusti 1807. = Julius M. Card. de Somalia, S. R. C. Praefectus = Loco ✕ sigilli. = J. de Carpineo, S. R. C. Secretarius.

ELOGIUM ADDENDUM MARTIROLOGIO ROMANO die 4 Junii ex Decreto S. S. D. N. P. VII. die 22 Aprilis 1809.

Agnoni in citeriori Aprutio S. Francisci ex nobili Neapolitana familia Caracciolo, Confessoris, Congregationis Clericorum Regularium Minorum Fundatoris, qui mira in Deum, ac proximum charitate, et ardentissimo Sacrae Eucharistiae cultus propagandi studio flagravit; ejusque Corpus Neapoli religiosissime colitur.

PAMPLONA IMPRENTA DE F. ERASUN Y RADA. 1825.